

Chương thứ 20

PHƯƠNG PHƯƠNG THỤC NỮ

Mặc dù vầng nhật quang chưa sụo tắt mà cả trần Phước Oai vắng lặng như tờ. Thiếu Hoa và Lại Xương Uy những tưởng mình đi trong một thị trấn bỏ hoang với những dãy nhà im ỉm. Đập vào mắt Thiếu Hoa là những chiếc lồng đèn dầu khô lâu treo trước cửa những dãy nhà đó.

Chàng nhìn Lại Xương Uy.

- Lại lão bộc, bá tánh ở đây treo những ngọn đèn dầu khô lâu để làm gì nhỉ. Phải chăng đây là tục trừ tà, yểm quỷ của họ. Nếu bá tánh ở đây có cái tục như vậy, chắc Phước Oai trần ma quỷ nhiều lắm.

- Thiếu gia... Lão bộ nhân cung không biết ma quỷ nhiều không nữa. Nhưng còn mặt trời thì ma quỷ chắc không dám xuất hiện đâu. Chúng ta đi tìm quán trọ nào nghỉ qua đêm.

Thiếu Hoa gật đầu.

Chàng già già cười, rồi nói:

- Thiếu Hoa thú thật với Lại lão bộc... ta sợ ma quỷ lắm. làm gì có ma quỷ hiện giữa ban ngày ban mặt. Thiếu gia không gì phải sợ, đã có Lại lão bộc bên cạnh rồi.

- Ấy... Dù sao Lại lão bộc và Thiếu Hoa cung là người. Chúng ta đâu thể đòi phó lại người dưới a tỳ chứ.

Chàng vỗ vai Xương Uy.

- Tránh voi chẳng xấu mặt nào. Né được thì né. Nếu đúng như đó là ma quỷ thì chúng ta phải né mặt nó.

Thiếu Hoa vừa nói vừa xoay bước đi nhanh chứ chàng sợ mặt trời sụp tắt thì ma quỷ sẽ xuất hiện thòp lấy hồn của mình.

Xương Uy nhìn Thiếu Hoa xoay bước mà cười thâm. Ý nghĩ:

- "Không ngờ Thiếu Hoa bản lĩnh như vậy mà lại sợ ma, sợ quỷ. Nghi cung lạ thật. Ai cung có nhược điểm cả. mình có được bản lĩnh như Thiếu Hoa thì chẳng còn biết cái gì khiến cho Lại mỗ sợ nữa".

Hai người rảo bước qua khắc cả Phước Oai trần nhưng chẳng tìm đâu ra một khách trọ.

Thiếu Hoa nhìn Lại Xương Uy nói:

- Lại lão bộc... Cả trần Phước Oai chẳng có lấy một cái quán trọ. Chúng ta làm sao bây giờ. Hay chúng ta xin vào nhà người nào đó qua đêm vậy.

Xương Uy gật đầu.

Thiếu Hoa đi thẳng đến ngôi nhà trước mặt. Chàng gõ cửa mãi vừa gọi:

- Gia chủ...
Mặc dù chàng gõ cửa và gọi nhưng chẳng có ai ra mở cửa cho chàng.
Thấy Thiếu Hoa gọi mãi mà không ai ra mở cửa, Lại Xương Uy bước đến bên chàng.

- Thiếu gia để Lại lão bộc.
Thiếu Hoa đứng qua bên.
Xương Uy bước đến trước cửa, y chẳng gõ cửa và cũng chẳng lên tiếng, mà co chân đạp luôn một cước tất cả công lực.

- Rầm...
Cánh cửa bật tung ra.
Thiếu Hoa sững sờ trước hành động của Xương Uy, buột miệng nói:
- Lại lão bộc...

Xương Uy nhìn lại chàng.
- Thiếu gia... Phải dùng cách đó thôi. Đây là cách mở cửa của lại Bộc nhân hồi còn trên Linh cương trại.

- Kiểu cách gọi cửa của Lại bộc nhân thì hỏi ai không sợ chứ.
Nói rồi Thiếu Hoa khẽ lắc đầu.

Từ trong nhà một lão trượng bước ra, vừa thấy Thiếu Hoa và Xương Uy, lão đã vội quỵ mọp xuống. Vừa dập đầu lạy, lão vừa nói:

- Nhị vị tôn giá tha mạng... Tha mạng. Gia đình của lão phu đã cống nạp lễ vật để mua Tử Vong đăng. Nếu có gì thất lễ đắc tội, mong nhị vị tôn giá tha mạng.

Thiếu Hoa vội đỡ lão đứng lên.
- tiền bối... Xin đừng làm vậy.
Mặc dù chàng đỡ lão đứng lên nhưng lão cứ níu người lại chỉ muốn quỵ xuống.

Thiếu Hoa lắc đầu ngồi xuống bên lão
Chàng từ tốn ôn nhu nói:
- Tiền bối sao lại sợ hãi như vậy? Vãn bối và lại lão bộc là người phương xa mới đến đây... Thấy ở đây có chuyện gì kỳ muốn hỏi thăm tiền bối thôi.

Vị trượng lão nghe Thiếu Hoa nói mới miêng cưỡng ngẩng mặt nhìn chàng. lão ngập ngừng nói:

- Công tử nói sao. Công tử là người phương xa chứ không phải là Tử Vong nhân của Tử Vong Cốc à.

Thiếu Hoa gật đầu.
Lão trượng ngập ngừng, rồi nói:

- Công tử nói thật chứ?
- Vãn bối đâu dám nói sai lời với tiền bối. vãn bối và Lại lão bộc đúng là người phương xa mới đến đây ạ.

Lão thở hắt ra rồi nói:

- thế mà công tử không nói sớm để lão phu sợ đến hồn siêu phách lạc, những tưởng Tử Vong nhân đến đòi mạng cả nhà lão phu.

Lại Xương Uy cướp lời lão.

- Lão có cho thiếu gia nói đâu mà nói. Giờ lão trách tội nghiệp cho thiếu gia của Lãi mỗ.

Lão lắc đầu.

- Lão không dám trách.

Thiếu Hoa đỡ lão đứng lên.

- tiên bối có thể cho Thiếu Hoa biết Tử Vong nhân là ai... Tại sao bá tính trong trấn phải treo khô lâu đằng. À không, Tử Vong đằng?

Lão nhìn Thiếu Hoa.

- Công tử... Phước Oai trấn chỉ có những người như lão phu mới có được Tử Vong đằng thôi. ngay như có Tử Vong đằng rồi mà thất lễ với Tử Vong Cốc cũng bị tử 72ng phạt toàn gia chết không đất dung thân. Chính vì thế lão phu sợ thất lễ với Tử Vong Cốc.

Thiếu Hoa cau mày.

- Văn bối có ý đến Tử Vong Cốc, nhưng đến đây trời sắp tối muốn vào tá túc. Tiên bối có thể cho văn bối tá túc không?

Lão trượng lắc đầu.

- Công tử miễn thứ cho lão phu... Lão phu không thể để công tử lưu lại đây được. Tử Vong đằng của lão phu chỉ bảo chứng cho những người trong gia quyến thôi, nếu như công tử tá túc... Lão hu sẽ đắc tội với Tử Vong Cốc tiên sinh... Toàn gia lão phu sẽ gặp nạn lớn. Mong công tử miễn thứ cho lão phu.

Xương Uy cau mày, xen vào.

- Có Xương Uy rồi lão chẳng sợ gì cả.

Lão nhăn mặt.

- Thiếu công tử... Lão hủ không thể cho công tử tá túc được. Tử Vong nhân sẽ không tha cho toàn gia của lão hủ. Nếu như công tử muốn tá túc thì cứ đến Tử Vong miếu.

Đôi chân mày Thiếu Hoa cau lại.

- Tử Vong miếu... Lão trượng có thể chỉ giao thêm cho văn bối?

- Dạ...

- Thiếu công tử... Tử Vong nhân là tòa nhà dành cho những người không có điều kiện để mua Tử Vong đằng. Ai không có điều kiện mua Tử Vong đằng thì phải đến Tử Vong miếu ngủ qua đêm. Công tử muốn biết thêm thì cứ đến Tử Vong miếu tự khắc biết ngay thôi.

Xương Uy gắt giọng nói:

- Lão già... Thiếu gia của ta chỉ muốn lưu lại nhà lão thôi. Một lần nữa ta hỏi, lão có đồng ý cho thiếu gia của Lãi mỗ tá túc không?

Thiếu Hoa khoát tay.

- Lại lão bộc... Không cần đâu. Đừng làm khó lão trượng. Chúng ta sẽ đến Tử Vong miếu.

- Thiếu gia...

Thiếu Hoa khoát tay.

- Lão bộc... Chúng ta đã là người của giang hồ. Trời là mừng, chiếu là đất, đã có Tử Vong miếu thì đến ngủ qua đêm. Hay một đại hán trại chủ Linh Cương trại cung sợ lạnh ngoài cổ miếu sao?

Xương Uy giả lả cười, rồi nói:

- Thiếu gia... Lão bộc hci lo cho thiếu gia thôi.

Thiếu Hoa cau mày nhìn Xương Uy.

Chàng nghi thâm:

- " Bỗng dưng mình có một vị lão bộc cực kỳ trung thành như vậy. Không biết Lại Xương Uy có thật tâm với mình không?".

Thiếu Hoa nhìn Xương Uy nói:

- Lại lão bộc... Nếu người lo cho Thiếu Hoa thì ngược lại Thiếu Hoa lo cho bá tính ở đây. Chúng ta không nên làm phiền lão trượng làm gì.

Quay lại lão trượng, Thiếu Hoa ôm quyền xá.

- Thiếu Hoa đa tạ trưởng lão đã chỉ giáo. Có cơ hội nhất định văn bối sẽ bồi đáp.

Nói rồi chàng xá lão trượng, quay bước đi thẳng ra cửa. Xương Uy không còn cách nào khác mà phải nôi gót theo Thiếu Hoa. Rời nhà vị trưởng lão chưa được bao xa thì hai người chạm mặt một tiểu nữ tuổi chỉ mười ba mười bốn. Vừa thấy Thiếu Hoa, đồng nữ vội bước đến chặn đường chàng bật khóc thổn thức rồi nói:

- Ca ca...Làm ân cho Hảo Hảo ngân lượng mua Tử Vong đăng.

Đồng nữ quỳ xuống ngay trước mũi giày chàng.

Thiếu Hoa búi rồi đỡ đồng nữ đứng lên.

- Hảo Hảo... sao muội cần Tử Vong đăng?

Hảo Hảo quệt nước mắt nói:

- Ca ca... Nếu không có Tử Vong đăng, đêm nay tỷ tỷ của Hảo Hảo sẽ bị Tử Vong nhân bắt.

Đôi chân mày của Thiếu Hoa chau khít lại với nhau. Chàng hỏi:

- Không có Tử Vong đăng, tỷ tỷ của Hảo Hảo bị Tử Vong nhân bắt à? Hảo Hảo gạt đầu.

- Dạ...

Thiếu Hoa hỏi:

- Sao Hảo Hảo và tỷ tỷ không đến Tử Vong miếu.

- Không có ngân lượng làm sao đến Tử Vong miếu.

- Đến Tử Vong miếu cung phải có ngân lượng à?

- Chỉ có Tử Vong miếu mới có Tử Vong đăng mà thôi.

Thiếu Hoa gạt đầu hỏi:

- Nhà của Hảo Hảo ở đâu?

- Ở cuối Phước Oai trấn ạ.
Thiếu Hoa khẽ gật đầu.

- Được rồi... Ca ca sẽ đưa Hảo Hảo đến Tử Vong miếu mua Tử Vong đăng.

- Ca ca nói thật chứ?

- Hảo Hảo không tin vào lời nói của ca ca sao?

- Hảo Hảo tin.

- Thế thì chúng ta đến Tử Vong miếu kéo muện mắt. Tử Vong đăng được bán với giá bao nhiêu?

- Hai mươi lạng bạc.
Xương Uy tròn mắt nhìn Hảo Hảo.

- Cái gì? Hai mươi lạng bạc một ngọn đèn lồng có hình đầu lâu. Bộ định cướp của thiên hạ à?

Lại Xương Uy thốt dứt câu thì Thiếu Hoa phà lên cười.
Xương Uy sượng sùng nhìn Thiếu Hoa.

Y nhỏ giọng hỏi:

- Thiếu gia cười cái gì a?

- Nghe Lại lão bộc nói câu vừa rồi, Thiếu Hoa tức cười thôi.

Xương Uy sượng sùng hỏi:

- Phải thiếu gia nghĩ đến chuyện trước đây Lại Xương Uy còn là trại chủ Linh Cương Bạch Đầu sơn?

Chàng nhìn Xương Uy gật đầu.

Xương Uy khoát tay.

- Thiếu gia hiểu lầm Xương Uy rồi. Cho dù là lục lâm thảo khấu nhưng Xương Uy cũng biết nhìn người mà hành sự đạo tặc, chứ đâu giống như Tử Vong nhân này. Chúng cắt cổ, bóp hầu người ta như thế này thì nuốt sao số ngân lượng đó.

Thiếu Hoa nói:

- Lại lão bộc muốn biết Tử Vong nhân nuốt số ngân lượng kia như thế nào thì cứ đến Vong thần miếu sẽ biết mà.

Hai người cùng Hảo Hảo đến toà Vong thần miếu. Toà miếu tọa lạc trên một ngọn đồi trọc, trông thật âm u mặc dù bây giờ có ánh nắng chiếu ọi ả. Thiếu Hoa và Lại Xương Uy bước vào gian chính sảnh Vong thần miếu.

Hảo Hảo nắm tay Thiếu Hoa, nhỏ nhẹ nói:

- Ca ca... Hảo Hảo sợ.

Thiếu Hoa nói:

- Chúng ta đến mua Tử Vong đăng mà có gì phải sợ đâu. Khi nào chúng ta trộm cắp thì mới sợ thôi. Hồi đó khi còn bé như Hảo Hảo, Thiếu Hoa ca ca cũng thường hay sợ lắm.

Chàng nói rồi nhìn về phía bàn thờ ngay trước mặt. trên bàn thờ đó là chiếc đèn khô lâu đen kịt, nhe hai hàm răng lênh khênh như thể muốn ăn tươi nuốt sống ai dám mạo phạm đến Vong thần miếu.

Ngay trước khô lâu là gập Tủ Vong đăng.

Thiếu Hoa nhìn sang Lại Xương Uy.

- Lại lão bộc... Đến đặt ngân lượng rồi đến Tủ Vong đăng.

- Sao không thấy ai bán vậy. Chẳng lẽ cứ khơi khơi đặt ngân lượng lên kệ thờ thôi ư.

Hảo Hảo gật đầu.

- Dạ... Ở Phước Oai trấn chẳng ai dám đến quấy rối Vong thần miếu.

- Lại mỗ làm theo lời nha đầu vậy.

Lại Xương Uy xăm xăm bước đến kệ thờ. Y lấy hai chiếc Tủ Vong đăng rồi quay lại.

Xương Uy vừa quay lại, Hảo Hảo đã lên tiếng.

- Lão ca ca có đặt ngân lượng không?

Xương Uy gật đầu.

- Tất nhiên là có rồi.

- Sao Hảo Hảo không thấy lão ca ca đặt cái gì lên bàn thờ cả.

- Nha đầu... Nếu ta không đặt ngân lượng thì vị Vong thần đâu cho ta lấy đôi Tủ Vong đăng chứ. Ngươi thắc mắc quá.

Xương Uy nhìn ra ngoài cửa miếu.

- Mặt trời sắp lặn rồi... Thiếu gia, chúngta mau về nhà của tiểu nha đầu này thôi.

Thiếu Hoa nói:

- Chúng ta đi thôi, kéo trời tối.

Hảo Hảo dẫn Thiếu Hoa và Xương Uy về nhà. Nói là nhà nhưng nó chỉ là đang là một ngôi nhà cu kỹ, với những đóm râu phong lâu ngày.

Vừa bước vào nha, Hảo Hảo lên tiếng.

- Phương tỷ tỷ... Muội có Tủ Vong đăng rồi.

Thiếu Hoa và Lại Xương Uy đứng ở ngoài.

Một giọng nhỏ nhẹ cất lên.

- Hảo Hảo... Muội đưa ai về vậy.

Hảo Hảo bước đến bên tấm rèm bằng vải chàm, nói:

- Muội đưa Thiếu Hoa ca ca và Lại lão bộc về đây. Nhờ có Thiếu Hoa ca ca mà muội có Tủ Vong đăng đó.

- Vậy ư?

Thiếu Hoa và Lại Xương Uy bước vào. Chàng ôm quyền hướng về tấm rèm vải chàm, từ tốn nói:

- tại hạ là Thiếu Hoa cùng với Lại Xương Uy là người phương xa đến. Mong được cô nương cho tá túc qua đêm... Ngày mai tại hạ và Lại lão bộc sẽ lên đường.

Bàn tay nhỏ nhắn, với màu xanh nhợt nhú ra tấm rèm. Vừa vén rèm, Phương tử tử vừa nói:

- Công tử và tôn giá chi lưu lại một đêm mà tốn tới những bốn mươi ngân lượng... Công tử không thấy tiếc ư?

- Cô nương đừng nói vậy, tại hạ hỏ thẹn vô cùnh. Kim ngân là vật ngoài thân, tại hạ không để tâm lắm. Chỉ mong cô nương cho tại hạ và Lại lão bộc ngủ qua đêm nay là tốt lắm rồi.

- Nhà của thảo nữ tòi tàn e sẽ bất tiện cho công tử.
- Tại hạ cung là thảo dân cơ hàn, nên ngủ đâu cung được.
- Nếu nhị vị không chê ngôi nhà đơn sơ và siêu vẹo này, cứ lưu lại đây.

- Tại hạ vô cùng cảm kích... Đa tạ cô nương.
- Công tử đừng khách sáo... Tỷ muội Phương Phương mang ơn công tử rất nhiều. Nếu như không có công tử, Phương Phương và Hảo Hảo chẳng biết thế nào mua được Tử Vong đăng.

Xương Uy nói:

- Cô nương... Thiếu gia của Lại mỗ rất hào phóng, mua những hai chiếc Tử Vong đăng cho cô nương tha hồ mà dùng.

- Phương Phương đa tạ Thiếu Hoa công tử nhiều lắm.

Nàng gọi Hảo Hảo.

- Muội muội... Làm cơm để đãi Thiếu Hoa công tử.

Thiếu Hoa khoát tay.

- Cô nương... Tại hạ và Lại lão bộc tự lo cho mình được. Không dám làm phiền đến Hảo Hảo muội muội.

- Trong nhà của Phương còn ít lương thảo, Thiếu Hoa công tử đừng ngại.

Thiếu Hoa tò mò muốn nhìn chân diện của nàng, nhưng lại không thể đường đột, đành chỉ miễn cưỡng hỏi:

- Cô nương... tại hạ có gì sơ xuất mong cô nương miễn thứ cho.

- Công tử đừng khách sáo như vậy. Tỷ muội mang ơn công tử rất nhiều đâu dám trách móc người.

- Phương Phương chỉ là một xú nữ, công tử cần gì phải biết.

- Nếu vậy Thiếu Hoa xin rút lại lời nói của mình, cô nương miễn thứ cho tại hạ.

Phương Phương ngại ngùng lắm khi nghe lời nói này của công tử.

Khi màn đêm buông xuống, Thiếu Hoa và Lại Xương Uy ngồi đối ẩm với nhau. Thỉnh thoảng chàng lại liếc nhìn trộm về phía tấm rèm vải chàm.

Thiếu Hoa nghi thầm.

- Sao vị Phương Phương cô nương này cứ phải rú mình sau tấm rèm kia để làm gì. Có lẽ nàng ta rất xấu nên không dám chường mặt ra ngoài. Nữ nhân sao lạ lùng. Cứ như sắc đẹp là lẽ sống của họ vậy.

Thấy Thiếu Hoa nghi ngại, Lại Xương Uy hỏi:

- Thiếu gia nghi gì?

Chàng lắc đầu.

- Chẳng nghi gì cả.

Xương Uy mỉm cười nói:

- Thiếu gia... Đừng dấu Lại lão bộc. Phải thiếu gia đang nghi đến vị tiểu thư sau tấm rèm kia không? Thật ra thiếu gia chỉ tò mò.

Nhìn Xương Uy, Thiếu Hoa nói:

- Lại lão bộc nói đúng, phàm cái gì không rõ ràng thì khiến người ta tò mò. Thiếu Hoa tò mò không biết vị cô nương kia xấu đến cỡ nào mà lại rút mình sau tấm rèm không dám xuất đầu lộ diện.

- Không cần thiết phải biết chân diện của Phương Phương cô nương nhưng lại lão bộc cũng có thể đoán cô ta phải xấu lắm.

Thiếu Hoa buông tiếng thở dài, rồi nói:

- Tội nghiệp cho cô ấy.

Hảo Hảo bung đến một vò rượu đặt xuống bàn hai người. Hảo Hảo phấn khích nói:

- Chỉ có Thiếu Hoa ca ca và Lại lão ca ca mới được Phương tỷ tỷ tặng vò rượu "Nhứt tử thiên bôi" thôi. Thiếu Hoa ca ca đúng là có vận số hơn người tầm thường.

Xương Uy nói:

- Tiểu nha đầu... Bộ vò rượu này ngon lắm hay sao mà ngươi nói nghe mà tưởng đây là thứ rượu quý có một không hai trên đời này.

Hảo Hảo thản nhiên gật đầu.

- Lại lão ca ca nói đúng rồi. Vò rượu "Nhứt tử thiên bôi" này là có một không hai trên cõi đời này. Bọn Tử vong nhân thêm đến rượu nước miếng nhưng chẳng thể nào lấy được của tỷ tỷ đó. Thậm chí chủ nhân Tử Vong Cốc từng muốn đổi cả trăm ngọn Tử Vong đăng, tỷ tỷ cũng không đổi.

Xương Uy nghe Hảo Hảo nói dứt câu buột miệng nói theo nàng.

- Đúng là vò rượu có một không hai.

Y vừa nói vừa mở nắp vò rượu.

Mùi hảo tử tỏa ra thơm nồng cả gian nhà. Chỉ ngửi mùi "Nhứt tử thiên bôi" thôi, mà Xương Uy bất giác nuốt nước miếng. Ngay cả Thiếu Hoa dù không phải là con sâu rượu nhưng cũng ngây ngất bởi mùi hương của hảo tử.

Xương Uy nhìn vò rượu nói:

- Đúng là hảo tử... Đúng là hảo tử có một không hai trên đời.

Lại Xương Uy vừa nói vừa nuốt nước bọt ừng ực.

Xương Uy nói:

- Thiếu gia... ta uống thử một chén chứ.

Thiếu Hoa gật đầu.

Xương Uy vội vã chuốc rượu ra chén. Rượu có màu hồng phấn trong như ngọc, cùng với hương rượu thoang thoảng. Chỉ thấy và ngửi đã khiến người ta ngây ngất rồi.

Thiếu Hoa bung chén rượu.

Xương Uy chỉ mũi vào ngửi, xuýt xoa. Y vừa xuýt xoa vừa nói:

- Đúng là có một không hai trên đời... Đúng là có một không hai.

Trước khi Lại Xương Uy nhìn chăm chăm vào chén rượu. Hai cánh mũi mũi phập phồng như lỗ mũi trâu để hít lấy mùi hương của lão tửu thì Thiếu Hoa lại nghi đến Ngô Tịnh.

Chàng cầm chén rượu nghi thâm.

- " Chắc chắn Ngô đại ca chưa từng uống qua rượu này".

Xương Uy nói:

- Lại lão bộc mời thiếu gia.

hai người uống cạn chén rượu. Rượu chảy đến đâu, cả hai cùng cảm nhận được đến đó. Thậm chí nó lan ra trong mạch máu họ cùng cảm nhận được.

Xương Uy hít một luồng chân khí phòng lồng ngực. Y chắc lưỡi nói:

- Đúng là có một không hai.

Y vừa nói vừa toan bung bầu rượu chuốc ra chén, thì Thiếu Hoa cản lại.

- Lại lão bộc... đừng rót nữa.

- Thiếu gia sao vậy?

- Rượu quý chỉ nên thưởng thức một chén thôi. Phương cô nương đã tặng thì Thiếu Hoa và Lại lão bộc cung biết để dành chứ. Huống chi chúng ta còn Ngô Tịnh đang chờ. Ngày Thiếu Hoa và Lại lão bộc quay về có vò rượu này thì còn gì bằng.

- Thiếu gia nói chí... Chúng ta phải để dành thôi.

Mặc dù Lại Xương Uy liếm mép nhưng bỏ ngang câu nói giữa chừng.

Thiếu Hoa vờ nhắm mắt lại nhưng thật ra vẫn nhìn về phía tấm rèm bằng vải chàm. Tấm rèm vải chàm tự vén lên. Dưới đôi bạch lạp dính trên tường, chàng nhận ra một khuôn mặt khả ái và thanh tú.

Với những nét khả ái, thanh tú trên khuôn mặt của Phương Phương thì trang giai nhân cung phải thềm thường với sắc đẹp của Phương Phương. Nhan sắc toát ra vẻ rất thanh khiết. Một thứ sắc đẹp khi người ta đối diện phải chối bỏ ngay tất cả dục tâm của mình. Một sắc đẹp thuần khiết đến độ người chiêm ngưỡng nó như thể trút bỏ được tất cả những tạp niệm lẫn tham vọng vốn dĩ của con người. Một nhan sắc mà người ta có thể vì như sự thuần khiết của tạo hoá để gột rửa những tâm hồn vốn đã bị nhuộm bẩn nơi chốn trần này.

Thiếu Hoa nhìn trộm nàng nghi thâm.

- Phương Phương cô nương được như vậy mà lại tự cho là xú nữ, chấp nhận cuộc sống an nhàn sau bức rèm bằng vải chàm kia. Thật là lạ thường.

Ý niệm kia còn đọng trong đầu Thiếu Hoa thì Phương Phương trường xuống chiếc ghế tựa có hai bánh xe bằng cây. nàng di chuyển khỏi tràng kỷ bằng chiếc ghế đặc chủng đó, đến bên chàng và Lại Xương Uy.

Thấy nàng đến gần, Thiếu Hoa phải khép mắt lại.

Phương Phương ngấm nhìn Thiếu Hoa như thể muốn ngấm một bức tranh đẹp. Nàng nhìn lại một lúc như thể chiêm nghiệm chàng rồi lăn chiếc ghế đặc chủng quay lại tràng kỷ.

Thiếu Hoa không dần được sự tò mò mà buột miệng lên tiếng.

- Phương Phương cô nương.

Nghe tiếng nói của Thiếu Hoa, Phương Phương như thể giật mình.

Chiếc ghế dừng lại. Nàng không quay mặt lại nhìn chàng, mà lên tiếng nói.

- Công tử chưa ngủ à?

- Tại hạ không ngủ được.

Thiếu Hoa đứng lên. Thiếu Hoa toan bước về phía nàng nhưng Phương Phương lên tiếng cản lại.

- Công tử đừng đến gần.

- Cô nương ngại tại hạ.

Phương Phương im lặng không đáp lời chàng.

Thiếu Hoa hỏi:

- Sao cô nương lại muốn tránh mặt tại hạ?

- Tại vì Phương Phương là một xú nữ.

Thiếu Hoa lắc đầu.

- Tại hạ không tin cô nương là một xú nữ.

- Công tử đang giễu cợt Phương Phương đó ư?

- Tại hạ không bốn cợt cô nương đâu.

Thiếu Hoa đến sau lưng nàng. Phương Phương buột miệng nói:

- Công tử...

- Cô nương đừng ngại.

Thiếu Hoa đặt tay lên thành tựa chiếc ghế đặc chủng. Chàng nhỏ nhẹ từ tốn nói:

- Bên ngoài trời rất đẹp... Chúng ta ra ngoài ngắm trăng nhé.

Chàng vừa thốt lên câu này, Phương Phương lăn chiếc ghế quay lại đối diện với Thiếu Hoa. Đôi thu nhân to đen huyền, lóng lánh của nàng đập vào mắt chàng.

- Hào Hào đã nói với công tử sở thích của Phương Phương.

Đôi chân mày của Thiếu Hoa nhướn lên. Chàng ôn nhu nói:

- Nàng cung có sở thích ngắm sao ư. Tại hạ cung có cần sở thích đó.

- Chẳng lẽ Phương Phương và công tử cùng một sở thích.

- Nếu nàng thích ngắm sao thì tại hạ cũng thích ngắm sao. Hồi còn ở huyện Thành Chương, những đêm một mình trên dòng sông Hoàng Giang, tại hạ thường nhìn lên bầu trời để tìm vì sao bổn mạng của mình. Cái thú đó trở thành thói quen của Thiếu Hoa.

- Ngôi sao bổn mạng của Thiếu Hoa công tử hẳn là một vì sao tốt.

- Tại hạ không biết là xấu hay tốt nữa, bởi vì chưa tìm được vì sao bổn mạng của mình.

Nàng tròn mắt nhìn Thiếu Hoa.

- Sao vậy?

Thiếu Hoa mỉm cười.

- Tại vì Thiếu Hoa chỉ biết ngắm sao chứ không biết tìm sao.

Nàng điểm nụ cười mỉm. Nụ cười của nàng thật thuần khiết tinh anh. Tiếp nhận nụ cười của Phương Phương. Thiếu Hoa buột miệng nói:

- Tại hạ đã đoán đúng... Phương Phương cô nương không phải là một xú nữ.

Đôi lông mày của Phương Phương ửng hồng khi nghe Thiếu Hoa thốt ra câu nói này. Nàng ôn nhu nói:

- Thiếu Hoa công tử định an ủi Phương Phương đó à? Công tử không thấy đôi chân tật nguyên của Phương Phương sao?

- Tại hạ không nghĩ đến điều đó. Nếu Phương Phương không thích, tại hạ sẽ không nói đến.

Nhìn vào mắt Phương Phương, Thiếu Hoa nói:

- Chúng ta ra ngoài ngắm sao nhé.

Nàng khẽ gật đầu.

Thiếu Hoa đẩy chiếc ghế đặc chủng có bánh xe cây ra ngoài hiên nhà. Nàng nhìn lên bầu trời đầy sao, từ tốn nói:

- Ngôi sao nào của công tử?

Thiếu Hoa khoanh tay trước ngực nhìn lên trời.

- Phương Phương cô nương đoán xem.

- Mỗi người có một vì sao bổn mạng của mình. Phương Phương sao biết được vì sao nào của công tử.

- Phương Phương không biết Thiếu Hoa làm sao biết được.

Nàng nhìn Thiếu Hoa mỉm cười

Thiếu Hoa hỏi:

- Còn vì sao nào của Phương Phương.

- Chỉ có những vì sao băng là sao bổn mạng của Phương Phương.

Đôi chàm mày của Thiếu Hoa nhú lại.

Chàng lắc đầu.

- Hồi còn nhỏ, tại hạ nghe mẫu nương nói, khi thả sao băng chúng ta được quyền ước một điều. Vậy hoá ra Phương Phương cô nương là thân phận của những điều ước.

- Thiếu Hoa công tử tặng bốc Phương Phương rồi.

- Tại hạ nói thật đó.
 Phương Phương thật bất ngờ nắm lấy tay chàng.
 - Đừng nói với Phương Phương những lời khách sáo đó.
 Nàng thốt dứt câu thì mặt thoát sa sầm. hai mí mắt Phương Phương nhắm lại. Nàng như thể bị cuốn trôi vào cõi mộng tưởng hư ảo và không thật.

Phương Phương rút tay lại nhìn chăm chăm vào Thiếu Hoa.
 - Công tử...
 Thiếu Hoa nhìn nàng.
 - Nàng định nói gì?
 Nàng lắc đầu, gượng nói:
 - Phương Phương linh cảm có sự bất lành đang chập chờn quanh công tử. Công tử hãy cùng với Lại Xương Uy nhanh chân rời khỏi đây.
 Thiếu Hoa cau mày.
 - Phải chăng nàng sợ tại hạ và Lại lão bộc gieo kiếp họa đến cho nàng và Hảo Hảo mà muốn tại hạ và Lại lão bộc phải ra đi.
 Phương Phương lắc đầu.
 - Công tử đừng hiểu lầm ý tốt của Phương Phương... Phương Phương không có ý đó đâu.
 Nàng cúi mặt nhìn xuống nhỏ giọng nói:
 - Phương Phương không muốn một người tốt như Thiếu Hoa công tử lại gặp kiếp họa lớn lao như thế này.
 Phương Phương buông tiếng thở dài.
 - Sao có thể như vậy được chứ.
 Thiếu Hoa hỏi:
 - Phương Phương, thật ra nàng có linh cảm gì?
 - Phương Phương thấy...
 Nàng bỏ lửng câu nói giữa chừng ngẩng lên nhìn chàng, ôn nhu nói:
 - Công tử có tin vào Phương Phương không?
 - Tại hạ tin.
 - Phương Phương thấy công tử gặp đại họa bởi những viên thần châu. Nếu không có quới nhân, chắc chắn công tử sẽ chết bởi một người đầu mặt.
 Thiếu Hoa phà lên cười.
 Nàng sững sờ nghe Thiếu Hoa cười. Chờ chàng cắt tràng tiểu ngạo đó mới hỏi:
 - Thiếu Hoa công tử cười Phương Phương?
 Thiếu Hoa khẽ lắc đầu.
 - Không... Tại hạ không cười nàng mà nghi nàng chính là quới nhân giúp tại hạ.
 Sắc diện Phương Phương đỏ bừng.
 - Công tử tin vào Phương Phương?

- Tại hạ nói thật đó.
 Phương Phương buông tiếng thở dài.
 Phương Phương tin công tử không lừa dối Phương Phương.
 Thiếu Hoa mỉm cười nói:
 - Nàng nhìn mặt Thiếu Hoa xem, tại hạ có phải là kẻ nói dối không?
 - nàng tin tại hạ là tốt lắm rồi.
 Chàng nói rồi điểm nụ cười nhìn nàng.
 Hai người im lặng. Cả hai đều cảm nhận có điều gì đó khác thường đang xâm chiếm lẫn họ.
 Phương Phương nói:
 - Thiếu Hoa công tử... Phương Phương còn biết hiện thời công tử đang có một cô nương đang ngong ngóng mong chờ công tử.
 Thiếu Hoa tròn mắt.
 - Một vị cô nương đang ngong ngóng chờ tại hạ. E rằng Phương Phương cô nương đã đoán sai điều này rồi. Tại hạ chẳng có điểm phúc đó đâu, có nữ nhân nào để mắt đến chứ.
 - Công tử nghi lại xem.
 Thiếu Hoa cau mày suy nghĩ. Bất giác chàng nhớ đến Cao Bội Bội.
 Thiếu Hoa nghi thầm.
 - " Chẳng lẽ nàng muốn ám chỉ đến Cao Bội Bội".
 Phương Phương nhìn Thiếu Hoa nói:
 - Thiếu Hoa công tử đã nhớ người đó rồi chứ?
 - Tại hạ nhớ ra rồi, nhưng không tin cô ta nhớ tại hạ.
 Phương Phương nghiêm mặt nói:
 - Công tử hãy nói thật với Phương Phương... Phải hiện tại điều công tử quan tâm là viên thần châu gì đó không?
 Một lần nữa Thiếu Hoa sửng sốt. Chàng hỏi Phương Phương:
 - Sao nàng biết?
 - Ngay từ bé, khi Phương Phương chẳng may rơi xuống vực, bị tàn phế hai chân thì bỗng dưng có được một công năng rất lạ thường. Tất cả những gì Phương Phương nắm được thì cứ như rằng biết được tất cả những bí mật về vật đó. Nhất là con người.
 Chàng nhìn sửng nàng. Thiếu Hoa nghi thầm:
 - " Trên đời này có được công bằng đó sao?".
 Thiếu Hoa còn tò mò với ý niệm kia thì những ánh đuốc đó là hai gã với sắc phục như bọn hắc bạch vô thường dưới a tỳ lướt qua. Hai người đó có nước da trắng bệch, đầu đội mu như những sứ giả phán quan.
 Nhìn hai gã đó, Thiếu Hoa nghi thầm.
 - " Họ hẳn là Tử Vong nhân".

Hết chương 20